

Cupons per a anar a l'infern

Jo acabava d'eixir de l'oficina de correus i parlava amb un amic refermat en una paret, tan abrigat com podia, posat d'ulleres de sol i amb els accessoris ortopèdics que em fan creure'm vertical. Xarràvem, quan un cotxe va arribar a la nostra alçada, el conductor del qual va abaixar el vidre de la finestra i mirant-me em va dir si li donava un numeret.

Tot i que el sol havia eixit a l'hora, a mitjan matí encara feia un fred que tallava. Érem en ple hivern i les temperatures tenien ganes de demostrar-ho. Jo acabava d'eixir de l'oficina de correus i parlava amb un amic refermat en una paret, tan abrigat com podia, posat d'ulleres de sol i amb els accessoris ortopèdics que em fan creure'm vertical. Xarràvem, quan un cotxe va arribar a la nostra alçada, el conductor del qual va abaixar el vidre de la finestra i mirant-me em va dir si li donava un numeret. Crec que abans de pronunciar la darrera síl·laba ja s'havia adonat de l'equivocació, perquè quan jo encara no havia entès del tot què havia passat, l'home ja s'havia disculpat nerviós i havia desaparegut carrer avall. Va ser tot molt ràpid, i diria que aquella persona va arribar a afrontar-se. Jo no hi vaig donar importància, més enllà de l'anècdota divertida, però en contar-ho algú va remarcar que l'anècdota no era gratuïta, que de fet posava en evidència una visió molt estesa que hi ha de les persones que anomenem discapacitades o amb diversitat funcional. Una visió que navega perillosament entre la compassió i la ignorància. I no crec que servesquen de gran cosa els malabarismes terminològics, si pretenem un tracte igualitari lluny de certs paternalismes de rosari. És això que cal, i no dedicar-se (només) a jocs florals amb les denominacions o amb declaracions d'intencions que persegueixen el titular més que no l'efectivitat. Cal també, des de la cosa pública, un pressupost generós per a una política rigorosa, la que no fa el govern valencià, que en boca del conseller d'Economia i Hisenda, Gerardo Campos, es manifesta ara partidari d'una moratòria en l'aplicació de la Llei de la Dependència. Precisament el govern del nostre país (i de tot l'estat) que pitjor l'ha desenvolupada, que l'ha usada com una arma política en perjudic dels teòricament beneficiaris, justament el Consell que s'ha gastat milions d'euros en saraus en benefici d'amics, s'afeg alegrament a una possible frenada de l'aplicació de la llei, i encara diuen que això demostra que el finançament estatal no era l'adequat. No ho era, però ells, damunt, l'han desbalafiat en llaors del negoci i de les sotanes. Hi ha voltes, i no és broma, que m'agradaria que existira el Déu en què diuen que creuen aquests malalts de missa diària i rosari suat per a veure'ls cremar en l'infern pels pecats d'immoralitat altiva i d'indecència insultant.

26 març 2010

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)